

✓ P. Koolmees ervaart dat hij zijn onhankelijkheid kwijt raakt. „Er is er slechts Eén echt de Baas in mijn leven, dat merk ik wel.”

ALS THUIS WONEN NIET MEER MOGELIJK IS

NAAR HET VERPLEEGHUIS

tekst W. DE JONGSTE | beeld HUIBERT VAN ROSSUM

Opgenomen worden in een verpleeghuis is ingrijpend. Niet alleen voor de oudere, maar ook voor diens familie. Zorginstelling Salem besteedt er veel aandacht aan. Bewoner P. Koolmees (96) en zijn dochter Ineke Vermeer vertellen erover. „Ze passen zich aan me aan. Daardoor houd ik gevoel van eigenwaarde.”

< Ineke Vermeer, dochter van P. Koolmees: „Je ouders naar een verpleeghuis brengen is verschrikkelijk, vind ik. Het is een zwarte bladzijde in ons levensboek.”

Koolmees had al eens eerder met Salem te maken. Zijn vrouw betrok er een kamer omdat ze palliatieve verpleging nodig had. Koolmees mocht bij haar intrekken. Zijn vrouw stierf echter al na vier dagen. Dochter Ineke Vermeer vertelt: „Toen kwam mijn vader weer naar huis. Tot het vorig jaar met hemzelf niet meer ging.”

Ze bezoekt haar vader zes keer in de week. „Je ouders naar een verpleeghuis brengen is verschrikkelijk, vind ik. Het is een zwarte bladzijde in ons levensboek. Je ziet een leven teloorgaan. Dat is hard.

Over de beslissing om een ouder naar een verpleeghuis te brengen, moet je rust krijgen. In de eerste plaats in de weg van het gebed. Maar in praktische zin ook door hoe het personeel van het verpleeghuis met mensen omgaat.”

Confronterend

Dat mantelzorgers het moeilijk vinden om hun familie in een verpleeghuis te brengen, begrijpen maatschappelijk werkster Elsa Hotting en zorgmanager psychogeriatricie Lenie de

Jong van Salem maar al te goed. Elsa: „Iedereen beseft: dit is iemands laatste woning. Dat is confronterend. De aandacht daarvoor is er al vanaf het moment dat iemand voor Salem wordt aangemeld.

Wij gaan bij de toekomstige bewoner van tevoren op bezoek en bespreken dit element dan al met de mantelzorgers. We weten dat zij het vaak moeilijk hebben. Ze vragen zich af: wat is het juiste moment? Vaak zijn ze aan de late kant, omdat de beslissing wordt uitgesteld.”

Lenie. „De dingen benoemen, geeft vaak al wat ruimte aan het verdriet. Het is ook niet niks als de rollen worden omgedraaid: ouders worden nu verzorgd door hun kinderen. Ze gaan niet meer op

bezoek in het huis van hun ouders, maar naar een verpleeghuis.”

Elsa: „Wij helpen de mensen om de beslissing met hun verstand te maken en niet op gevoel, zodat ze niet over hun eigen grenzen gaan. Vooral voor echtgenoten is dit een heel ingrijpende beslissing, omdat ze het gevoel hebben hun man of vrouw in de steek te laten.”

Als de beslissing eenmaal genomen is, volgt

„Over de beslissing om een ouder naar een verpleeghuis te brengen, moet je rust krijgen”

INEKE VERMEER

Salem zoekt

Verzorgenden-IG	 in overleg
Leerling Verzorgenden (BBL)	 36 uur
EVV'ers	 24-36 uur
Medewerkers verzorging	 in overleg
Nachtzorg Verzorgenden-IG en Verpleegkundigen	 in overleg

Al 25 jaar kwaliteit van zorg!

Kijk voor meer informatie over onze vacatures op werkenbijaalem.nl of scan onze QR code:

✓ **Lenie de Jong:** „Wij zeggen altijd: mantelzorg houdt niet op als je ouder salembewoner wordt, maar nu doen we het samen!”

✓ **Elsa Hotting:** „Iedereen beseft: dit is iemands laatste woning.”

vaak het schuldgevoel. Elsa: „Soms worden die gevoelens nog vergroot door onbedoeld moeilijke vragen in de omgeving. Een vraag als ‘maar je vader was toch nog zo goed?’ kan erg lastig zijn.

En als je je opgelucht voelt, komt de vraag: mag ik eigenlijk wel opgelucht zijn? Had ik vader of moeder toch niet moeten helpen tot het einde toe?

Lenie: „Het gesprek hierover gaat door. We hebben een eigen pastoraal medewerker. Jaarlijks is er ook een contactgroep voor mantelzorgers, waar ze hun ervaringen kunnen delen. Daar komen ze vaak tot de ontdekking dat ze niet alleen staan in hun gedachten.

Wij zeggen altijd: mantelzorg houdt niet op als je ouder salembewoner wordt, maar nu doen we het samen!”

Praktisch

Praktische zaken zijn ook onderwerp van gesprek. Lenie: „Over het merken van kleding bijvoorbeeld. Dat is noodzakelijk om de was uit elkaar te houden. Ook adviseren we over bezoek en begeleiden bij de confrontatie met andere bewoners op de kamer.

Soms gaat dat heel goed. Dan krijgen bewoners er nieuwe vrienden bij.

Soms durven mensen niet eens alleen te slapen. Moet je je voorstellen dat iemand van jongs af altijd samen geslapen heeft en nu ineens alleen ligt. De zorg die wij daarin aanbieden, is afhankelijk van de bewoner.

„De huiskamergedachte houden we in stand. We willen voorkomen dat mensen zich eenzaam gaan voelen”

LENIE DE JONG

Gelukkig krijgt ons verpleeghuis bij de nieuwbouw straks de beschikking over eenpersoons zit-slaapkamers met eigen sanitair. De huiskamergedachte houden we wel in stand. We willen voorkomen dat mensen zich eenzaam gaan voelen.

Ook geven we informatie over de faciliteiten die we kunnen bieden:

van kapper tot openingstijden van ons winkeltje en van pedicure- tot tandartsbezoek.”

Schaakmaatje

Koolmees ervoer dat het goed geregeld was. „Toen ik hier aankwam, lag m’n laptop al op de tafel. Ik kon zó aanschuiven. Tot afgelopen april reed ik auto en internetbankieren deed ik ook nog.”

Maar zijn onafhankelijkheid is hij wel aan het kwijtraken. „Er is er slechts Eén echt de Baas in je leven. Dat merk ik wel. Ik heb altijd een eigen zaak gehad en was gewend om alles te regelen. Maar nu ben ik uitgepraat.”

Ineke bevestigt dat haar vader achteruit gaat. „Lichamelijk kan hij niet meer goed uit de voeten. Daarom is het goed dat hij hier toch met veel dingen mee kan doen. De maatschappelijk werker en de eerst verantwoordelijke verzorgende zijn een rustpunt voor hem. Ze kijken hier echt naar wat bij de mensen past. Hij kan gewoon zichzelf zijn. Was iemand gewend een wijntje te drinken bij het eten, dan kan dat hier ook. Mijn vader heeft zelfs een schaakmaatje hier.”

Koolmees, lachend: „Vorige week heb ik verloren. Dat zit me niet lekker.”